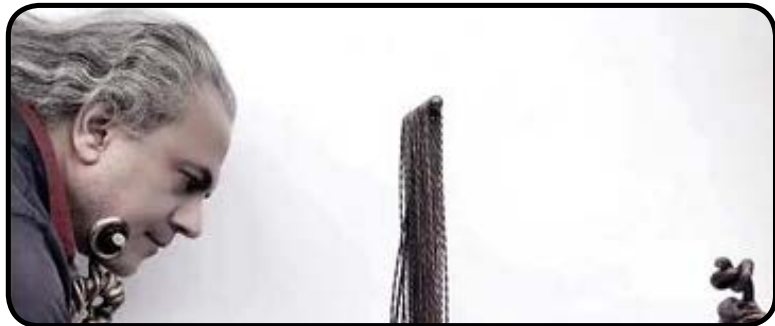

صحنه‌ای برای «خون احساس‌های مرده»

«نمایش خون احساس‌های مرده» به نویسندگی و کارگردانی ماهان غریب سامی در نوشهر به روی صحنه می‌رود. در بخشی از داستان این نمایش آمده است که سفارش خوبی به مرد نقاش میرسد تا برای یک گالری نقاشی کند. این نمایش اقتباسی آزاد از داستان قرمز نوشته مارکوس روناکوویچ نقاش اکسپرسیونیست آمریکایی است. در این نمایش علیرضا نوری کجوریان، فاطمه اسدی و ماهان غریب سامی ایفای نقش میکنند و مرتضی غریب سامی تهیه کننده این اثر هنری است. این نمایش روزهای ۱۰ تا ۱۷ و ۲۰ و ۲۱ اردیبهشت ماه ساعت ۱۹ در سالن آمفی تئاتر اداره فرهنگ نوشهر به روی صحنه می‌رود. / ایرنا

مجسمه‌های بی‌دست عقده‌ای!

«در خویش مانده» عنوان ششمین نمایشگاه انفرادی مجسمه‌های بهزاد اسلامی است که از ۱۲ تا ۲۳ اردیبهشت‌ماه در گالری بام برپا می‌شود. بهزاد اسلامی درباره ایده شکل‌گیری نمایشگاه مجسمه «در خویش مانده» گفت: این مجموعه حاصل سال‌ها درگیری ذهنی من با مفهوم انزوا، فروخوردگی و گره‌های روانی درونی انسان‌هاست. همیشه حس می‌کردم آدم‌ها با خودشان و در درون خود، چیزهایی دارند که نمی‌خواهند یا نمی‌توانند به زبان بیاورند. در مجموعه «در خویش مانده» تلاش کردم این انزوا و عقده‌ها را در قالب مجسمه‌هایی که دست ندارند و سرشان گره‌های فلزی است، تصویر کنم. آن گره‌ها استعاره‌ای از ذهن و روح در هم تنیده و بسته شده است. / ایسنا

گفت‌وگو با آروین شاه‌حسینی کارگردانی نمایش «صفر پنج»

عشقی که در دوران سربازی معجزه می‌کند

شاه‌حسینی درباره شرایط دو قطبی جامعه تئاتر در دو سه سال گذشته که نسبت به اجرا یا تحریم نمایش در فضاهای رسمی اختلاف نظر دارند، گفت: من نگاه خاصی به این موضوع ندارم.

گاهی به تئاتر از منظر یک کنش سیاسی نگاه می‌کنیم، چه اجرا رفتن باشد، چه نرفتن. اما نباید فراموش کرد که هنرمند دنیای خودش را دارد؛ دنیایی و رای مسائل سیاسی. برای بسیاری از هنرمندان، حضور روی صحنه به معنای حیات قلب و روح است. با وجود این، برخی هنرمندان، چه از سر عقیده و چه به دلایل تحمیلی، ممکن است از این عشق روی صحنه بودن دور بمانند. به هر حال، نگرش و کنش هر هنرمندی قابل احترام است، چه هنرمندی نامدار باشد و چه تازه‌کار. این احترام از جنسی است شبیه از خودگذشتگی یک مادر برای فرزندش.

او درباره تجربه همکاری با خانه هنرمندان ایران بیان کرد: حضور در خانه هنرمندان همیشه حس زنده بودن و حیات را برای من به ارمغان می‌آورد. این حس، مانند لحظه‌ای است که باز یگر در تاریکی دیالوگ می‌گوید و ناگهان نوری ملایم و گرم همچون آفتاب زمستانی، او را در برمی‌گیرد. کارکنان خانه هنرمندان نیز بخشی از بودن نمایش «صفر پنج» هستند، و من از تلاش‌ها و حمایت‌های آن‌ها، به‌ویژه مدیریت محترم سالن آقای پیام لاریان، بسیار سپاسگزارم. / ایسنا

را انتخاب کند، «صفر پنج» هم او را انتخاب می‌کند. گاه مخاطب و اثر دست یکدیگر را می‌گیرند و گاه بی تفاوت از کنار هم عبور می‌کنند. به همین دلیل من قواعد خاصی برای مخاطب هدف این نمایش تعیین نکرده‌ام.

نمایش «صفر پنج» به کارگردانی آروین شاه‌حسینی از ۱۸ فروردین ۱۴۰۴ در تماشاخانه انتظامی خانه هنرمندان ایران اجراهای خود را آغاز کرده است.

شاه‌حسینی درباره دغدغه‌هایی که موجب ساخت این نمایش شده است، گفت: دغدغه نمایش به سادگی قابل فهم است؛ در برهه‌ای سخت از زندگی جوان ایرانی یعنی دوران خدمت سربازی، عشق معجزه می‌کند، اما گاه همین عشق تاریخ انقضایی دارد، نه در با هم بودن، بلکه در حضور فیزیکی در این جهان، یعنی مرگ.

من با نگاهی ساده به این موضوع پرداختم؛ شاید به سادگی نوشیدن آب، که وقتی تمام می‌شود، دوباره لیوان را پر می‌کنی و تشنگی برطرف می‌شود. همه چیز از جایی شروع می‌شود که فکر می‌کنی، زندگی روی خوشش را به تون نشان داده، اما گاهی این گونه نیست.

او افزود: در همین راستا به شعری از فروغ فرخزاد اشاره می‌کنم «گریزانم از این مردم که تا شرم شنیدند، به رویم چون گلی خوش بو شکفتند، ولی آن دم که در خلوت نشستند، مرا دیوانه‌ای بدنام گفتند.» برای من دغدغه داشتن، امری طبیعی است. مثل نفس کشیدن، خوابیدن، راه رفتن...

یا حتی مثل رقص آرام نسیمی در میان شاخه‌های درخت بید مجنون، بی آنکه به سایه‌اش دل خوش کنم.

این کارگردان درباره مخاطب هدف نمایش و بازخوردهایی که تاکنون دریافت کرده است، توضیح داد: برای من، اثر هنری محدود به قشر خاصی نمی‌شود. هر کس «صفر پنج»

